

Dygders wyrdnad,
brudfolkz prydnad,
betrachtad då ehreborne,
achtade och wä...

Alm, Magnus C.,

82 Aa 13/2 Abrahamsson

National Library
of Sweden

Dygders Myrdnad/
Brudfolks Brydnad/
Betrachtad

Di
Ehrebome/ Achtabe och Wälsförständige

H E N R I C H A B R A H A M
H A M S Ö N

Kiöp-och Handelsman vthi Stapelstaden Åbo/
B R U D S U M M E N

Medh
Ehreborna/ Kyska och Dygderika Jungfru

Jungf: **A N N A S E R A K E**

B R U D E N

Widh Förnähme och Hedertwårde Personers Bijwistande/ förmedelst Christöfliche Ceremonier, ett öwplösligt
Ehenskapz-Förbund ingick i Åbo den 9. Novembris Åhr 1686.

Bland dhe gåfwor all/ som Gud lekam-
lig många/
Tilskyndar Mennisktom/ som Werlden
genom gånga/
Är wist den största/ det en dygdig Hu-
stru From (beder om/
Beståra Gud den will/ som Gud der
En sådan Hustru är sin Man och Herre
kära /

Den bästa skatt som han i Werlden må begära;
Jämfores derfor hon uthi Gudz Helga Ord /
Wid dyrbar Steenar/ Guld/ och släkt på denne Jord/
Fast Pärler fin och Guld är i stor Pracht och Wårde/
Så är dock Öwinnan mehr för Dygd och snäll gebårde;
Dy såsom Månen klar sit Ljus af Solen får /
Äfwen så Öwinnan och sitt Lof af Dygden når.
Dygd är förnuftsens Miölk / Dygd är den bästa Wahra/
Som Man och Öwinnos-kön til Död-dag sammanpara;
Dygd öfwerwinner allt i Klarheet wårde / priss/
Den Dygden älskar då/ den är med rätta wijs;
Hwarföre Hustrun from som Dygde Kranzen Jirar/
Hon är den för all ting som Tucht och Loff städz Jirar/
Då hon i dygder all städz så sin Öfning haar;
Dy för en Öfning släkt blifw Dygde-Öfninge awar:
Bland hwilka fordras först den Wida Skatt Gudzfruchtan/
Som tagas bör i acht hwar stund medh största tuchtan:
Den Dygd ett Byhof wist til andra dygder är/
Den til öf Lycka/ Frijd och annor Wälgång bär;
Troo fritt Gudztienst och är/ at Hustrun här i Werlden
Förblifwer hoos den man som alltidh hatar skerden:
Och Wäl Den Öwinnas är som får en dygdig Man/
Den sielfwer Dygdig är/ bäst dygden skatta kan.
Der hoos skal Hustrun och alltidh rätt noga tänckia/
Hur sig hon til sin Man/ af Hiertat sit må läncia/
Honom alltid och siund wänlig tilhanda gåå/
På det hon större Lof än winna må och fåå.
Det händer då rätt wist/ då hon will tijder alla /
Allka sin kåra Man och kär af hiertat hålla/
Hwars lust/ hwars Hiertans Frögd all stund och tij-
der all/

Sig hon förpliktat har hon alltidh blifwa skal/
Dy hiertans bästa Wän sin Wän så bäst behagar/
När hon i Lufsigheet allt wäl om honom lagar/
När hon medh mannen sin/ sin Hierta dela så/
Att Han och Hon dem heel alltid äga båd två:

Här om Huns-Läraren god Lärdom hafwer gifwit/
Och i sin wackra Book det märckelig beskriwit /
Det hedrar / ährar fast en Hustru lyst och kåck/
Hon Tuchtig är och from så blifw hon mannen Täck;
Som hålles och så är Lycksalig när han finner /
När han en sådan Wän/ en sådan Huns-troo winner/
Den medh släkt dygd är prydd/ hon är en dyrbar Skatt/
Säll är den man som får den niuta Dag och Natt!
Wår HENRICH ABRAHAMSON sig så welat betänckia
Och til en Jungfru from sitt dygdiga Hierta läncia/
BRUD ANNA SERAKE see hans Hierta gifwer Lust
Hans Sinne frögder nu borttar och allan Pust;
Sluttit derfor haar wår BRUDSUM af frit Sinne/
En BRUD gifwa sin Hand i Kärleekz acht och Minne/
När henne i Nöd/ Lust/ fast Wänlig alltid stå/
Lefwa när henne From och aldrig Wränger gå.
Det tag och lofwa kan och om BRUDSUMMEN döma/
Som Gud älskar för allt och weet Gudz Ord wähl gömma/
Så geer han sig sin BRUD den dygden pryder wäl/
Och wård en dygdig Man och så med allo stähl.
Som dhe hwar andra nu all ehrbar Wänskap lofwa /
Så önskom alle wij/ Gudh täctes dem begäwa /
Med allkøns häfwor rund/ uthaf sin milda Hand/
Och gifwa Sundheet god/ bekröne deras Stånd!
Wälsigna deras Boo med Barn och Kärlekzblomma/
Som uthaf vnga två gemenlig plåga komma!
Ömsider före dem af denne Sorge-dahl/
Til sig / när tiden blifw/ til sin himmelske Sahl!

MAGNUS AM/ Smol.
S. R. M. Stip.

Hvad mon iag här nu see? Hwad är det iag mon höra?
Hwad går omkring för Zahl? Hwad mon mitt Hierta röra?
Sij Broder min så tår/ som är mig god och from/
Sig äfwen wäl betänck/ och såledz sött sig om/
En dygdig Jungfru Brud/ den han taar nu til ähta/
Den han och älska will/ för henne alltid fächra/
Som Man för Hustrun sin/ när onda Munnars löst/
Allt illa rala will och dancia vthan Brift.
Det är iag frist och glad/ och beder nu med Bøner /
At man aff Gudh så god/ det goda alltid røner/
Vthgiutas på det Par/ som lofwa här sin Troo/
I Hiertans Kärleghet och tänckia samman boo!
Ach lycka/ lycka god ther Wårckit widar drifwe /
Med sin Wälsignelse Gud och städz hoos Ehr blifwe!
Wälsigne Ehr och öf vchaff sin Himmels Högd/
Och gifwe hiertans lust/ sampr ewigwarand Frögd!
ERICUS ABRAHAM.

Tryckt i Åbo
af
Johan Winter
Kongl. Boodre.

Åhr
Efter Christi
Födelse 1686.

